

Opening her eyes, she said, "Darling!"

And heaved a sigh! With tears

Rolling down on her cheeks, she looked

At her parents and then downwards!

The hitherto embracing parents

Got out of that place,

Murmuring something as usual

And then fell asleep.

(18)

பறந்தது கிள்ளை

விடியுமுன் வணிகர் பல்லோர்
பொதிமாட்டை விரைந்தே ஒட்டி

நடந்தனர் தெருவில்! காதில்
கேட்டனள் நங்கை. நெஞ்சு

திடங்கொண்டாள், எழுந்தாள். வேண்டும்
சிலஆடை, பணம் எடுத்துத்

தொடர்ந்தனள் அழகு மேனி
தோன்றாமல் முக்கா டிட்டே!

வடநாடு செல்லும் முத்து
வணிகரும் காணா வண்ணம்

கடுகவே நடந்தாள்; ஐந்து
காதழம் கடந்த பின்னர்,

நடைமுறை வரலா நெல்லாம்
நங்கையாள் வணிக ருக்குத்

தடையின்றிக் கூற லானாள்;
தயைகொண்டார் வணிகர் யாரும்.

(18)

THE PARROT HAS FLOWN

Even before it was dawn, some merchants
Moved in the street driving the oxen

Loaded with commodities! The sound
Of their movement fell on her ears.

She suddenly got up with determination,
Took with her some money and garments

And followed them covering her head,
So that none could identify her.

Her guise was so perfect that none
Of the pearl merchants could identify her!

She walked fast with all stubbornness!
After having crossed five *Kadams*

She narrated her entire history
To those merchants who accompanied,

Without suppressing anything!
They all sympathized with her!

N.B.:- One *Kadam* is around sixteen kilometers.

(19)

வடநாடு செல்லும் வணிகர்

பளிச்சென்று நிலா எறிக்கும்
இரவினில் பயணம் போகும்

ஒளிச்செல்வ வணிகர்க் குள்ளே
ஒருநெஞ்சம், மகர வீதி

கிளிச்சந்த மொழியாள் மீது
கிடந்தது. வணிகரோடு

வெளிச்சென்ற அன்னோன் தேகம்
வெறுந்தேகம் ஆன தன்றோ?

வட்டநன் மதியி லெல்லாம்
அவள்முக வடிவம் காண்பான்!

கொட்டிடும் குளிரில் அப்பூங்
கோதைமெய் இன்பங் காண்பான்!

எட்டுமோர் வானம் பாடி
இன்னிசை தன்னி லெல்லாம்

கட்டிக் கரும்பின் வாய்ச்சொற்
கவிதையே கண்டு செல்வான்!

(19)

MERCHANTS BOUND FOR THE NORTH

As the moon was shining bright
The journey of the merchants continued

E'en during the night! The mind
Of one among them was fixed

At the psittacine voice of the damsel
Who was dwelling in Magara Street!

As he went along with his associates
He became pale and emaciated.

As he saw the full moon, he was reminded
Of the lustrous face of his lady love!

In the soothing chillness of the mist
The warmth of her body, she felt!

Even in the dulcet notes
Of the sky lark flying high,

He could hear the lyric-like voice
Of Poongothai, his sweet heart!

அணிமுத்து மணி சுமக்கும்
மாடுகள் அலுத்துப் போகும்.

வணிகர்கள் அதிக தூர
வாய்ப்பினால் களைப்பார். நெஞ்சில்

தணியாத அவள் நினைவே
பொன்முடி தனக்கு நீங்காப்

பிணியாயிற் றேனும், அந்தப்
பெருவழிக் கதுதான் வண்டி!

இப்படி வடநாட்டின் கண்
டில்லியின் இப்புறத்தில்,

முப்பது காதமுள்ள
மகோதய முனிவனத்தில்,

அப்பெரு வணிகர் யாரும்
மாடுகள் அவிழ்த்து விட்டுச்

சிப்பங்கள் இறக்கி, சோறு
சமைத்திடச் சித்த மானார்.

அடுப்புக்கும் விறகினுக்கும்
இலைக்கலம் அமைப்பதற்கும்,

துடுப்புக்கும், அவரவர்கள்
தூரிதப் பட்டிருந்தார். மாவின்

வடுப்போன்ற விழிப்பூங்கோதை
வடிவினை மனத்தில் தூக்கி

நடப்போன் பொன்முடிதான், அங்கோர்
நற்குளக் கரைக்குச் சென்றான்.

Carrying some cart loads of pearls
The oxen got tired on the way!

The merchants also were much tired
As they crossed such a long distance!

As if suffering from an endless disease
Ponmudi was haunted by ceaseless thoughts

About her! Yet they gave him the pep
To endure the hardship of the journey!

When the merchants were at a distance
Of thirty *Kadams* south of Delhi,

They halted in a dense forest
Of saint Mahodaya on the way!

Deciding to rest a while there,
They relieved their oxen from the burden

By unloading the baggages
And began to prepare their food.

They swiftly arranged ovens
Prepared leaf made utensils and spoons

And cooked food of their choice.
But Ponmudi kept aloof from them!

All the while he was thinking of Poongothai
Whose eyes resembled the tender mangoes

And walked towards the bank
Of a tank situated nearby.

ஆரியப் பெரியோர், தாடி
அழகுசெய் முகத்தோர், யார்

காரியம் தொடங்கும் நல்ல
கருத்தினர் ஐவர் வந்து,

“சீரிய தமிழரே! ஓ!
செந்தமிழ் நாட்டாரே! எம்

கோரிக்கை ஒன்று கேட்பீர்,”
என்றங்கே கூவினார்கள்.

தென்னாட்டு வணிக ரான
செல்வர்கள் அதனைக் கேட்டே,

என்னஎன் றுசாவ, அங்கே
ஒருங்கேவந் தீண்டி னார்கள்.

“அன்புள்ள தென்னாட் டாரே,
யாகத்துக் காகக் கொஞ்சம்

பொன்தரக் கோருகின்றோம்;
புரிகஇத் தருமம்” என்றே

வந்தவர் கூறக் கேட்ட
மாத்தமிழ் வணிக ரெல்லாம்

சிந்தித்தார். பொன்முடிக்குச்
சேதியைத் தெரிவித்தார்கள்.

வந்தனன் அன்னோன். என்ன
வழக்கென்று கேட்டு நின்றான்.

பந்தியாய் ஆரியர்கள்
பரிவுடன் உரைக்க லானார்;

Five old men of Aryan race,
All having beard on their faces

Decided to perform a yaga
And came towards those merchants.

In a chorus all of them told,
“O, the cultured Tamils, hailing,

From the hoary Tamil land!
Please pay heed to our words!”

Those affluent merchants who hailed
From the south heard their voice

And quickly assembled there
To clearly make out those words.

“O, the endearing men of the south!
We request from you some donations

To meet the expenses of a penance!
Show us your benevolence please!”

As they uttered these words
The merchants of Tamil Nad

Put their heads together
And sent word to Ponmudi.

Arriving there, he enquired,
As to what had transpired;

Those belonging to the Aryan race
Again began to speak in one voice:

“மன்னவன் செங்கோல் வாழும்,
மனுமுறை வாழும்; யாண்டும்

மன்னிய தருமம் நான்கு
மறைப் பாதத்தால் நடக்கும்;

இன்னல்கள் தீரும்; வானம்
மழைபொழிந் திருக்கும்; எல்லா

நன்மையும் பெருகும்; நாங்கள்
நடத்திடும் யாகத் தாலே!

“ஆதலின் உமைக்கேட் கின்றோம்
அணிமுத்து வணிகர் நீவிர்

ஈதலிற் சிறந்தீர் அன்றோ?
இல்லையென் றுரைக்க மாட்டீர்!

போதமார் முனிவ ரேனும்
பொன்னின்றி, இந்நிலத்தில்

யாதொன்றும் முடிவதில்லை!”
என்றனர். இதனைக் கேட்டே

பொன்முடி உரைக்க லுற்றான்:
“புலமையில் மிக்கீர்! நாங்கள்

தென்னாட்டார்; தமிழர், சைவர்;
சீவனை வதைப்ப தான

இன்னல்சேர் யாகந் தன்னை
யாம் ஒப்ப மாட்டோம் என்றால்

பொன்கொடுப் பதுவும் உண்டோ?
போவீர்கள்!” என்று சொன்னான்.

“The sceptre of the king will last for ever!
The Principles of Manu Dharma also will last!

Dharma would flourish everywhere
If we follow the path of Vedas four!

Distress would be gone once for all!
Rainfall would be there without fail!

Everything would certainly befall
As a result of the yoga we perform!

“O, the traders of pretty pearls,
We humbly beseech you all!

Are you not known for your munificence?
Hope you won't refuse to give funds!

Even the saints who've renounced everything
Can't achieve anything in the world,

If they don't have sufficient funds!”
On hearing these words,

Ponmudi politely replied thus:
“O, the scholars of eminence!

We're the Tamils hailing from the south –
Vegetarians wedded to non-violence!

We don't agree with the act of penance
Performed by sacrificing some lives!

Can you expect funds from us?
Hence, begone, from here, please!”

காளை இவ்வாறு கூறக்
கனமுறு தமிழர் எல்லாம்

ஆளன் பொன்முடியின் பேச்சை
ஆதரித்தார்கள்; தங்கள்

தோளினைத் தூக்கி, அங்கை
ஒரு தனி விரலால் கட்டிக்

“கூளங்காள்! ஒருபொன் கூடக்
கொடுத்தடோம் வேள்விக்” கென்றார்.

கையெல்லாம் துடிக்க அன்னார்
கண்சிவந் திடக் கோபத்தீ

மெய்யெலாம் பரவ, நெஞ்சு
வெந்திடத், “தென்னாட் டார்கள்

ஐயையோ அநேக ருள்ளார்,
அங்கத்தால் சிங்கம் போன்றோர்;

ஐவர்நாம்!” என நினைத்தே
அடக்கினார் எழுந்த கோபம்.

வஞ்சத்தை, எதிர்காலத்துச்
சூழ்ச்சியை வெளிக் காட்டாமல்

நெஞ்சத்தில் வைத்துக் கொண்டு
வாயினால் நேயங் காட்டி

“கொஞ்சமும் வருத்தமில்லை
கொடாததால்,” என்ப தான

அஞ்சொற்கள் பேசி நல்ல
ஆசியும் கூறிப் போனார்.

As the youth replied so
All the affluent traders gathered there
Expressed their agreement
With the decision of Ponmudi.

Exhibiting defiance through their uplifted shoulders
And indicating through their index fingers,
They said, "O, good-for-nothings! For yaga
We won't give even a paltry sum."

Their arms began to tremble and eyes
Grew red out of the fire of ire

That pervaded their hearts, blood and veins!
"Lo! These persons hailing from the south

Are numerically large! Their limbs
Are strong and sturdy as those of lions!

After all, we're only five in number!"
Thinking thus they suppressed their anger!

Deciding to wreak vengeance upon them
They cleverly hid their feelings

And also their future schemes!
Uttering some cordial words, they said,

"Though you refused to give us funds,
There is no ill-feeling in our minds!" –

Expressing such sugar-coated words
They went away, even blessing them.

(20)

வணிகர் வரும்போது

முத்து வணிகர் முழுதும் விற்றுச்
சொத்தும் கையுமாய்த் தொடரும் வழியில்

மகோதர முனிவர் வனத்தில் இறங்கியே
சகோதரத் தமிழர் சாப்பிடத் தொடங்கினார்;

போகும்போது பொன்கேட்டே அந்த
யாகஞ் செய்ய எண்ணு வோர்களின்

கொடுவிஷம் பூசிய கூரம்பு போன்ற
நெடியவிழிகள் நீண்டன தமிழர் மேல்!

ஆத்திர முகங்கள் அங்குள தமிழரைப்
பார்த்தும் பாராதனபோல் பதுங்கின!

தமிழர் கண்டு சந்தே கித்தனர்.

“நமது சொத்தும் நல்லுயிர் யாவும்

பறிபோகும் என்று படுகின்ற” தென்றே
அறிவுடைத் தமிழன் அறிந்து கூறினான்.

செல்லத் தொடங்கினர், செந்தமிழ் நாட்டினர்-
கொல்லச் சூழ்ந்தனர், கொடிய ஆரியர்.

(20)

THE TRADERS ON THEIR WAY HOME...

On their way home after finishing their sales,
With baggages and sale proceeds

They halted at the forest of Mahodaya Saint
And took some refreshments.

The persons who asked for funds
On their way to Delhi, saw them there.

Like the sharp arrows dipped in deadly poison
Their large eyes darted at those Tamils!

Turning their vengeful faces aside, they pretended
As if having not noticed those Tamils.

Their intentions, the Tamils began to suspect!
“Seems there is an imminent danger

To our lives and property” –
A prudent person among them warned thus.

As the merchants began to move from there
Those unscrupulous Aryans surrounded to kill them!

தமிழர் பலரின் தலைகள் சாய்ந்தன!
 வடவரிற் சிலரும் மாய்ந்து போயினர்!
 தப்பிய சிற்சில தமிழர், வனத்தின்
 அப்புறத்துள்ள அழகிய ஊரின்
 பின்புற மாகப் பிரியும் வழியாய்ப்
 பொன்முடி யோடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.
 சூறையாடிய துறவிகள் அங்கே
 மாறுபாட்டு மனத்தோடு நின்று,
 “வைதீகம் பழித்த மாகாவி தப்பினான்!
 பைதலி வனத்தின் பக்க மாகச்
 செல்லுவான் அந்தத் தீயவன்; அவனைக்
 கொல்லும் வண்ணம் கூறிச் சயந்தனை
 அனுப்பி வைப்போம் வருவீர்!
 இனிநில் லாதீர்!” என்று போனாரே.

A number of the heads of Tamils rolled on the ground –
Some of the northerners also lost their lives!

Through the bypass road behind the forest
Some of the Tamils escaped from them

And reached a pretty village nearby
Along with the youth Ponmudi.

After committing the heinous crime of burglary
The saffron-clads standing there said,

“That sinner who scorned orthodoxy has escaped!
Perhaps that scoundrel might have gone

To the Paithali forest! Let us go!
Let us dispatch Jayanthan with instructions

To kill him! Tarry not a bit!”
All of them hurried at once!

(21)

ஜீவ முத்தம்

வடக்கினின்று பொன்முடியும் பிறரும் வந்தார்;
வணிகருடன் பூங்கோதை தெற்கினின்று

வடதிசை நோக்கிச் சென்றாள்; நெருங்கலானார்
வளர்புதர்கள், உயர்மரங்கள் நிறைந்த பூமி!

நடைப்பாதை ஒற்றையப் பாதை! அங்கே
நாலைந்து மாடுகளும் தமிழர் தாமும்

வடக்கினின்று வருங்காட்சி மங்கை கண்டாள்;
வணிகர்களும் கண்டார்கள் வெகுதூரத்தில்!

பொன்முடியும் எதிர்கண்டான் ஒரு கூட்டத்தை!
புலைத்தொழிலும் கொலைத்தொழிலும் புரிவோரான

வன்மனத்துப் பாவிகளோ என்று பார்த்தான்!
வாய்மையுறு தமிழரெனத் தெரிந்து கொண்டான்!

தன்நடையை முடுக்கினான். எதிரில் மங்கை
தளர்நடையும் உயிர் பெற்றுத் தாவிற்றங்கே!

“என்னஇது! என்னஇது!” என்றே அன்னோன்
இருவிழியால் எதிரினிலே உற்றுப் பார்த்தான்.

(21)

THE LIVELY KISS

Ponmudi and others came from the north –
Poongothai and others went from the south!

Both these groups approached each other –
Dense bushes and giant-size trees were there!

It was simply a foot path! The damsel
Noticed four or five oxen and some Tamils

Coming towards them from the north!
The traders also found them at a distance!

Ponmudi also noticed a group coming towards them.
Thought at first that might be those criminals

Who committed the offences of looting and murder!
But realized they were Tamils fostering truth!

Then he quickened his steps! The tired damsel
Got a new spirit and leapt over him!

“What a wonder! What a wonder!” – with these words
He looked at her with piercing eyes!

“நிச்சயமாய் அவர்தாம்” என்றுரைத்தாள் மங்கை!

“நிசம்” என்றாள்! பூரித்தாள்! மெல்லிடைமேல்

கொச்சவலம் இறுக்கினாள்! சிரித்தாள்! கைகள்

கொட்டினாள்! ஆடினாள்! ஓடலானாள்.

“பச்சைமயில் இங்கெங்கே! அட்டா என்னே!

பறந்துவந்து விட்டாளே, அவள்தான்!” என்று

கச்சைதனை இறுக்கி எதிர்ஓடி வந்தான்.

கடிதோடினாள், “அத்தான்” என்றழைத்தே!

நோந்தோடும் இருமுகமும் நெருங்கும்போது

நெடுமரத்தின் மறைவினின்று நீள்வாள் ஒன்று

பாய்ந்ததுமேல்! அவன்முகத்தை அணைத்தாள், தாவிப்

பளீரென்று முத்தமொன்று பெற்றாள்; சேயின்

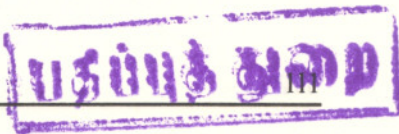
சாந்தமுகந் தனைக் கண்டாள், உடலைக் காணாள்!

தலைசுமந்த கையோடு தரையிற் சாய்ந்தாள்!

தீந்தமிழர் உயர்வினுக்குச் செத்தான்! அன்பன்

செத்ததற்குச் செத்தாள் அத்தென்னாட் டன்னம்!

“Surely, it is he!” – declared that damsel

“True” she said again with delight! Tightly tied

Her garments around her waist! Laughed aloud!

Clapped her hands! Danced! Ran here and there!

“My pretty peacock here! What a wonder!

The bird has come flying all the way”

Tightening his dress, he ran towards her!

“Darling” she echoed and rushed towards him!

When those faces were very close to each other

Suddenly a dagger landed on them

From behind a tree! She embraced his face

And received from him a flash-like kiss!

His face alone she could find – not his trunk!

With his head on her hands, she fell on the ground!

For the honour of Tamils, he died! As a result

The swan of the south followed suit!

THE END

முறையீடு
இரண்டாம் பகுதி
(22)

தருமபுரச் சந்நிதியில் இருவர்

திருமலிந்து மக்கட்குச் செம்மை பாலிக்கும்
 தருமபுரம் வீற்றிருக்கும் சாந்த - குருமூர்த்தி

சீர்மாசி லாமணித் தேசிகனார் சேவடியில்
 நோர்மான நாய்கன், நிதிமிக்க - ஊர்மதிக்கும்

நன்மறை நாய்கன் இருவர் பணிந்தெழுந்து
 சொன்னார்தம் மக்கள் துயர்ச்சரிதம்! - அன்னார்

அருளுவார் : “மெய்யன் புடையீரே, அப்பன்
 திருவுள்ளம் நாமறியோம்! சிந்தை - உருகாதீர்!

அன்பே சிவமென் றறிந்தோன், அறியார்க்குத்
 தின்புலால் யாகச் சிறுமைதனை - நன்றுரைத்தான்!

ஆதலினால் அன்னோர் அவனுயிரை மாய்த்தாரோ!
 தீதலால் வேறு தெரியாரோ! - சோதியான்

சைவநெறி ஒன்றே வடக்குச் சனங்கட்கோர்
 உய்வளிப்ப தாகும் உணர்ந்திடுவீர் - மெய்யன்பீர்,

பூங்கோதை தானும் பொன்முடியும் தம்முயிரை
 ஆங்கே கொடுத்தார்: அறம் விதைத்தார்! - தீங்கு

THAT KISS MOST UNEXPECTED**PART - II****(22)**

Affluent and offering his blessings to people,
Santha Gurumurthy, Masilamani Desikanar,

The pontiff of Dharmapuram was then on his seat!
Mana Naickar a strightforward person

And Marai Naickar, rich and popular, fell at his feet
And narrated the tragic tale of their offsprings!

The pontiff replied, "It is the will of God!
We know that! You need not get upset!

He who knew that Lord Shiva is the embodiment
Of love explained that Yaga was a brutal act!

Perhaps they were much perturbed at that
And killed him! Evil indeed deep-noted in their hearts!

Shiva sect of Lord Shiva alone can offer redemption
To those at the North! Please realise this, O my men!

Poongothai and Ponmudi shed their lives there!
By this they've just seeded the virtue of the South!

வடநாட்டில் இல்லா தொழிக்கவகை செய்தார்
கடவுள் கருணை இதுவாம்! - வடவர்,

அழிவாம் குறுநெறியா ரேனும், பழிக்குப்
பழிவாங் குதல்லைசவப் பாங்குக் - கிழிவாம்!

வடநாட்டில் சைவம் வளர்ப்போம்! கொலையின்
நடமாட்டம் போகும்! நமனைக் - கெடமாட்டும்

தாளுடையான் தண்ணருளும் சார்ந்ததுகண்டோம்: நம்மை
ஆளுடையான் செம்மை அருள்வாழி! - கேளீர்,

குமர குருபரன் ஞான குருவாய்
நமை யடைந்தான் நன்றிந்த நாள்!

Also arranged to eradicate the evil from them!
Mind you all these are God's will!

Though northerners have done a devilish act
Avenging them is against the Shaivite tenet!

It's below our dignity! Let's develop Shaivism there
It will be an end of homicide so widely prevalent!

Our Lord, we know, commanded the Lord of Death!
Hail to the benevolence of our Lord!

Considering me as his mentor, Kumarakuruparan
Has come to me this day!"

(23)

குருபரனுக் கருள்புரிந்தான்

கயிலாச புரத்தில் நல்ல
 சண்முகக் கவிரா யர்க்கும்,
 மயில்நிகர் சிவகா மிக்கும்
 வாயிலாப் பிள்ளை யாக
 அயலவர் நகைக்கும் வண்ணம்
 குருபரன் அவத ரித்தான்,
 துயரினால் செந்தூர் எய்திக்
 கந்தனைத் துதித்தார் பெற்றோர்.

நாற்பது நாளில் வாக்கு
 நல்காயேல் எங்கள் ஆவி
 தோற்பது திண்ண மென்று
 சொல்லியங் கிருக்கும் போது,
 வேற்படை முருகப் பிள்ளை
 குருபரன் தூங்கும் வேளை,
 சாற்றும்அவ் வுமை நாவிற்
 சடாட்சரம் அருளிச் சென்றான்.

(23)

DIVINE GRACE TO KUMARAKURUPARAN

In Kailasapuram, a remote village,
    Poet Shanmuga Kavirayar
And his charming spouse Sivakami
    Gave birth to a dumb child!
Thus Kumarakuruparan was born
    As a laughing stock of men around him!
Grieved parents went to Tiruchendur
    And prayed for the grace of Lord Muruga!

“If within forty days you don’t grace us
    With the relief prayed for,
Here we shall shed our lives!”
    Thus when they were waiting there,
Lord Muruga went to their house!
    Kumarakuruparan was fast asleep
And the Lord scribbled the six-lettered *mantra*
    Over the child’s dumb tongue!

(24)

ஊமையின் உயர் கவிதை

அம்மையே அப்பா என்று
 பெற்றோரை அவன் எழுப்பிச்
 செம்மையே நடந்த தெல்லாம்
 தெரிவித்தான்! சிந்தை நைந்து
 கைம்மையாய் வாழ்வாள் நல்ல
 கணவனைப் பெற்ற தைப்போல்,
 நம்மையே மகிழ வைத்தான்
 நடமாடும் மயிலோன் என்றார்!

மைந்தனாம் குருப ரன்தான்
 மாலவன் மருகன் வாழும்
 செந்தூரில் விசுவ ரூப
 தரிசனம் செய்வா னாகிக்
 கந்தரின் கலிவெண் பாவாம்
 கனிச்சாறு பொழியக் கேட்ட
 அந்தணர் மக்கள் யாரும்
 அதிசயக் கடலில் வீழ்ந்தார்!

(24)

AN ENCHANTING POEM OF THE DUMB CHILD

He woke up his parents addressing them
     As "O Father! O Mother!"
 Narrated in detail everything that had
     Taken place! "As if a widow
 Wailing endlessly for her solitude in life,
     Suddenly gets back her husband
 We're now in mirthful mood due to
     The grace of Lord Muruga!" — the parents felt!

Their son Kumarakuruparan
     Went to Tiruchendur
 The abode of Lord Muruga,
     Had his *darshan*
 And sang *Kali Venba* on the Lord
     And it was just like a fruit juice!
 All the people of that village
     Swam in the ocean of that miracle!

(25)

ஞானகுருவை நாடிச் சென்றான்

ஞானசற் குருவை நாடி
 நற்கதி பெறுவ தென்று
 தானினைந் தேதன் தந்தை
 தாயர்பால் விடையும் கேட்டான்
 ஆனபெற் றோர்வ ருந்த
 அவர்துயர் ஆற்றிச் சென்றான்,
 கால்நிழல் போற்கு மார
 கவியெனும் தம்பி யோடே.

மீனாட்சி யம்மன் பிள்ளைத்
 தமிழ்பாட விரைந்து, தம்பி
 தானதைக் குறிப் பெடுக்கத்
 தமிழ்வளர் மதுரை நாடிப்
 போனார்கள்: போகும் போது
 திருமலை நாய்க்க மன்னன்
 ஆணைகொண் டெதிரில் வந்தே
 குருபரன் அடியில் வீழ்ந்தான்.

(25)

IN SEARCH OF HIS MENTOR

Kumarakuruparan wanted to seek a mentor
And lead the life of asceticism!
His intention he unfolded to his father
And mother and sought their approval!
The parents were highly grieved! Yet
He consoled them and took leave.
He took his younger brother **Kumara Kavi**
Along with him as his companion!

He wanted to compose the verse
Meenakshi Ammai Pillai Tamil!
His brother was assigned the job of taking notes
While he dictated. They set out
To Madurai with such a design!
On their way, King **Thirumalai Naickar**
Rode on an elephant and on seeing Kurupran
Fell at the feet of that poet!

(26)

யானைமேல் பானைத் தேன்

“என்னையும் பொருளாய் எண்ணி
 எழுதரும் அங்க யற்கண்
 அன்னை, என் கனவில் தோன்றி,
 அடிகளும் வரவும், நீவிர்
 சொன்னநற் றமிழும் பற்றிச்
 சொன்னதால் வந்தேன், யானை
 தன்னில்நீர் எழுந்த ருள்க
 தமிழுடன்!” என்றான் மன்னன்.

தெய்விகப் பாடல் தன்னைத்
 திருவரங் கேற்று தற்கே,
 எய்துமா றனைத்தும் மன்னன்
 ஏற்பாடு செய்தான். தேவர்
 துய்யநற் றமிழ்ச்சா ராயம்
 துய்த்திடக் காத்தி ருந்தார்.
 கையில்வாத் தியங்கள் ஏந்திக்
 கந்தர்வர் கண்ணாய் நின்றார்.

(26)

ELEPHANT RIDE

“Taking even this simple soul into consideration

Divine Lady Angayarkanni

Appeared in my dream and broke the news

Of your arrival to Madurai!

Also she told me of your latest Tamil literature!

Hence I hastened to meet you!

Please be mounted on this royal elephant

Along with your poem,” the king pleaded.

For conducting the ritual of *Arangetram*

Of Kumarakuruparan’s divine poetry

The king made all the necessary arrangements,

Leaving no stone unturned! The celestials

Were very eager to enjoy

The tasty wine of chaste Tamil!

Gandharvas were standing steady

Operating their musical instruments!

(27)

அவையிடைச் சிவை

அரங்கிடை அரசன் ஓர்பால்,
 அறிஞர்கள் ஓர்பால், கேட்கத்
 தெரிந்தவர், கலையில் வல்லோர்
 செந்தமிழ் அன்பர் ஓர்பால்
 இருந்தனர்! அரிய ணைமேல்
 இருந்தனன் குருப ரன்தான்!
 வரும்சனம் தமிழ் ருந்த
 வட்டிக்க ஆரம் பித்தான்!

அப்போது கூட்டத் தின்கண்
 அர்ச்சகன் பெற்ற பெண்ணாள்,
 சிப்பத்தைப் பிரித் தெடுத்த
 சீனத்துப் பொம்மை போன்றாள்,
 ஒப்பியே ஓடி வந்தாள்
 காற்சிலம் பொலிக்க! மன்னன்
 கைப்பற்றி மடியில் வைத்தான்!
 கவிதையில் அவாவை வைத்தான்!

(27)

THE DIVINE LADY IN THE ASSEMBLY HALL.

On one side, the king was seated!

Scholars on the other! Those

Raising doubts and artists on another side!

The lovers of Tamil were seated

On yet another side! Kumarakuruparan

Was seated on the throne!

A delicious feast of Tamil, that poet served

To the eagerly awaiting persons!

At that juncture in the Assembly Hall

The daughter of the priest emerged!

She was like a Chinese doll

That got out of a broken shell!

With the ringing sound of her anklets

She ran there in haste! The king

Caught hold of her and made her sit

On his lap! Eager he was to enjoy the poetry!

(28)

தெய்வப் பாடல்

குமரகு ருபரன் பாடல்
 கூறிப்பின் பொருளும் கூறி,
 அமரரா தியர்வி ரூப்பம்
 ஆம்படி செய்தான்; மற்றோர்
 அமுதப்பாட் டாரம் பித்தான்,
 அப்பாட்டுக் கிப்பால் எங்கும்
 சமானமொன் றிருந்த தில்லை
 சாற்றுவோம் அதனைக் கேட்பீர்;

“தொடுக்கும் கடவுட் பழம்பாடற்
 றொடையின் பயனே! நறைபழுத்த
 துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுகும்நறுஞ்
 சுவையே! அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்
 தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
 கேற்றும் விளக்கே! வளர்சிமைய
 இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
 இளமான் பிடியே! எறிதரங்கம்

“உடுக்கும் புவனம் கடந்துநின்ற
 ஒருவன் திருவுள் எத்தில் அழ
 கொழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும்
 உயிர்ஓ வியமே! மதுகரம்வாய்
 மடுக்கும் குழற்கா டேந்துமிள
 வஞ்சிக் கொடியே வருகவே!
 மலையத் துவசன் பெற்றபெரு
 வாழ்வே வருக வருகவே!”

(28)

DIVINE POETRY

Kumarakuruparan narrated his poems
 And offered his explanations!
 Made all the members of the Assembly
 Including the celestials approve of them!
 Then he began to narrate another
 Honey-like poem, which never had
 Any parallel in the annals of the world!
 Let us now recite it!

“O the theme of the garlands of devotional songs
 Composed by ancient bards! O the delicious taste
 Of the honey-like literature of chaste Tamil!
 O the lantern that is lit in the heart
 Of the earnest devotees who’ve uprooted the tuber
 Of arrogance! O the tender doe
 That gleefully plays in the high peak
 Of the Himalayan Mount!

“O the live portrait so charmingly painted
 In the mind of the Lord
 Transcending the earth which is clad
 In the oceans of charging tides!
 O the tender creeper with dense tresses
 Where beetles hover around! Come on!
 O the worthy soul, the offspring of Malayathuvasan!
 Come on! Come here please!”

(29)

கிறைவி மறைவு

என்றந்தப் பாடல் சொன்னான்
 குருபரன்! சிறுமி கேட்டு
 நன்று நன்றென இசைத்தாள்;
 நன்றெனத் தலை அசைத்தாள்;
 இன்னொரு முறையுங் கூற
 இரந்தனள்! பிறரும் கேட்கப்
 பின்னையும் குருப ரன்தான்
 தமிழ்க்கனி பிழியுங் காலை,

பாட்டுக்குப் பொருளாய் நின்ற
 பராபரச் சிறுமி, நெஞ்சக்
 கூட்டுக்குக் கிளியாய்ப் போந்து
 கொஞ்சினாள். அரங்கு தன்னில்!
 ஏட்டினின் நெழுத்தோ டோடி
 இதயத்துட் சென்ற தாலே,
 கூட்டத்தில் இல்லை வந்த
 குழந்தையாம் தொழும் சீமாட்டி!

(29)

THE DIVINE LADY DISAPPEARS

Thus Kuruparan narrated the piece of his poem!

The young girl listening to it with rapt attention,
Expressed her appreciation without reservation!

This she did by nodding her head also!

“Once more!” she eagerly pleaded for!

So Kuruparan repeated his recital
For the benefit of the assembly also! It was just like
Crushing juice out of the succulent fruit, Tamil!

The holy girl who stood in the hall as the theme
Of the psalm recited, came there

Like a parrot caged in the hearts

And spoke in an enchanting voice!

Since the words written in palm leaves entered

Into the hearts and disappeared

That divine girl also vanished

And no longer was seen there!

(30)

திருவடி சரணம்

முழுதுநூல் அரங்கேற் றிப்பின்
 முடிமன்னன், குதிரை யானை,
 பழுதிலாச் சிவிகை செம்பொன்
 காணிக்கை பலவும் வைத்துத்
 தொழுதனன். குருப ரன்பின்,
 துதிநூலும் நீதி நூலும்
 எழுதிய அனைத்தும் தந்தே
 சின்னாட்கள் இருந்து பின்னே,

தம்பியை இல்லம் போக்கித்
 தான், சிராப் பள்ளி யோடு
 செம்மைசேர் ஆனைக் காவும்
 சென்று, பின் திருவா ளூரில்
 பைம்புனற் பழனத் தாருர்
 நான்மணி மாலை பாடி,
 நம்மைவந் தடைந்த காலை
 நாமொரு கேள்வி கேட்டோம்.

“ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள
 அளப்பருள் கரணங்கள் நான்கும்
 சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றும்
 திருந்துசாத் துவிக்கே யாக,
 இந்துவாழ் சடையான் ஆடு மானந்த
 எல்லையில், தனிப்பொருங் கூத்தின்
 வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து,
 மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.”

(30)

KING'S PRESENTS

After the *Arangetram* of this famous piece was over,
The king presented the poet,
Some horses, elephants, a palanquin
And also some gold bars and other offerings!
The king also expressed his regards through folded hands!
This devotional literature, another piece on virtue
And all his literary pieces, the bard gave the king
And after a brief stay, set out from there!

His younger brother he sent back home
Then he paid a visit to Tiruchirapalli
And then Thiruvannaikoil an alluring site!
He went to Tiruvarur afterwards
And there he composed a literary piece,
Nan Mani Malai,
After that when Kuruparan reached us
We put the following riddle to him.

“Great senses five merged in the eyes;
Measureless *antah-karanas* four merged in the *chinta*;
The three *gunas* were now but pure *satwa*;
Thus bloomed *Sundarar* in peerless joy,
Poised in the bliss of the non-pareil dance divine
Enacted in the blissful and aeviternal ether
Of him whose matted hair sports the crescent”

“ஆகுமித் திருவி ருத்த
 அனுபவப் பயனைக் கேட்க,
 ஈசுவோன் கையி லொன்றும்
 இல்லாமை போல் தவித்துத்
 தேகமும் நடுங்கி நின்று
 திருவடி சரணம் என்றான்.
 ஏகிப்பின் வருக என்றோம்;
 சிதம்பரம் ஏகி உள்ளான்.

சென்றஅக் குருப ரன்தான்
 திரும்பி வந்திடு மோர்நாளும்
 இன்றுதான், சிறிது நேரம்
 இருந்திடில் காணக் கூடும்”
 என்றுநற் றேசி கர்தாம்
 இருநாய்கன் மாருங் கேட்க
 நன்றுற மொழிந்தார். கேட்ட
 நாய்கன்மார் காத்தி ருந்தார்.

“We asked Kuruparan to offer his explanation
To the verse narrated above.
Grieved he was like a munificent person
Being penniless at that moment!
His entire body was shaking
And he offered to surrender,
We told him to go then and come back with an answer!
He went over to Chidambaram!

“Exactly today is the date that is fixed
For Kuruparan’s arrival
If you can wait here for some more time
You can perhaps meet him!”-
Desikar of Chidambaram clearly explained
To both the Naickans.
On hearing this information, both of them
Waited eagerly for his arrival!

(31)

சிதம்பரம் சென்று திரும்பிய குருபரன்

புள்ளிருக் கும்வேளூர் போய்ப்
 புனைமுத்துக் குமரன் மீது
 பிள்ளைநூல் பாடி, மன்றில்
 பெம்மானை மும்மணிச் சொல்
 தெள்ளுநீர் ஆட்டிப் பின்னும்
 சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை,
 அம்மைக் கிரட்டை மாலை
 அருளினான் இருளொன் றில்லான்,

மூளும் அன்பாற் பண்டார
 மும்மணிக் கோவை கொண்டு
 ஆளுடை ஞானா சானின்
 அடிமலர் தொழுது பாடி,
 நீளுறப் பரிசாய்ப் பெற்ற
 நெடுநிதி அனைத்தும் வைத்து,
 மீளவும் தொழும் சீடன்பால்
 விளம்புவான் ஞான மூர்த்தி:

“அப்பனே, இதுகேள், இந்த
 அரும்பொருள் அனைத்தும் கொண்டு
 செப்பிடும் வடநா டேகிச்
 சிவதரு மங்கள் செய்க!
 அப்பாங்கில் உள்ளா ரெல்லாம்
 அசைவர்கள், உயிர்வ தைப்போர்;
 தப்பிலாச் சைவம் சார்ந்தால்
 அன்பிலே தழைத்து வாழ்வார்.

(31)

KURUPARAN'S RETURN AFTER HIS VISIT TO CHIDAMBARAM

On his way he reached Velur and composed
A Pillai Tamil on Muthukumaran
 Of that village. Then, *Pennmalai*
 And *Mummani Kovai* he composed
 And got the approval of the scholars there!
Chidambaran Seyyul Kovai and
Erattai Malai on the divine lady were composed thereafter
 By him, a spotless person!

Kuruparan composed *Pandaara*
Mummani Kovai first and then
 A number of pieces with the blessings
 Of his guide and philosopher.
 When all the presentations received by him
 He placed at the feet of his mentor
 And offered his respects with folded hands
 The mentor advised him thus:-

“O my disciple! Kindly hear this!
 Taking all these precious articles,
 Better you proceed to North India
 And give them away to the needy
 In the name of Shaivism! Those people are
 Non-vegetarians! Won't hesitate to cause harm
 To any being! If they embrace Shaivism
 They would lead a life of love!

“சைவநன் மடா லயங்கள்
 தாபிக்க! கோயில் காண்க!
 நைவார்க்குச் சிவ பிரானின்
 நாமத்தால் உணவு நல்கும்
 சைவசத் திரங்கள் காண்க!
 தடாகங்கள் பூந்தோட் டங்கள்
 உய்வாக, உயிரின் வேந்தன்
 உவப்புறச் செய்து மீள்க!”

என்று தேசிகனார் சொல்லி
 இனிதாக ஆசி கூறி,
 நன்றொரு துறவு காட்டிக்
 காவியும் நல்கி, ஆங்கே
 “இன்றொடு வட தேசந்தான்
 எம்பிரான் இருக்கை யாகித்
 தென்றமிழ் நாட்டினைப் போல்
 சிறப்பெலாம் எய்த” என்றார்.

மறைநாய்கன் மான நாய்கன்
 வாய்முடிக் காத்தி ருந்தார்.
 குறைவறு பரிசு னங்கள்
 கூட்டமாய்த் தொடர, அன்பால்
 இறைவனாம் தேசி கன்தான்
 இறைஞ்சிய குருப ரன்தான்,
 பிறைகுடி தன்னைப் பாடிப்
 பெருஞ் சிறப்போடு சென்றான்.

“Go there and establish a number of
 Shaivite monasteries! Construct temples!
 Also establish choultries in the name of Lord Shiva
 And make arrangements to feed the needy!
 Construct a number of ponds and establish
 Numerous parks of flower-bearing trees!
 Become confidant to the rulers there;
 Be in their good books and come back!”

Thus Desikanar offered his advice,
 Offered his blessings
 And guided him to become an ascetic!
 He also offered him the saffron attire and told
 “From now on let the northerners embrace
 The sacred sect of Shaivism
 And follow the path of virtue
 Like that of the Tamil Nad of the South!”

Marai Naickan and Mana Naickan
 Waited there dumbfounded!
 By touching the feet of Desikan
 Kuruparan offered him his homage
 Recited some psalms on Lord Shiva
 And commenced his journey!
 A number of articles intended for presentation
 He took along with him!

(32)

இப்போதெப்படி நாய்கன்மார்கள்?

தேசிகர் சரிதம் சொன்னார்.

செவிசாய்த்தார் நாய்கன் மார்கள்.

ஆசிகள் சொல்லக் கேட்டார்:

அப்போது குருப ரந்தான்

தேசிகர் திருமுன் வந்து

சேர்ந்தது பார்த்தி ருந்தார்.

நேசத்தால் தேசி கர்தம்

நிகழ்த்திய அனைத்தும் கேட்டார்.

வடநாட்டை நோக்கிச் சென்ற

வண்ணமும் பார்த்தி ருந்தார்.

உடன்சென்று வழிய னுப்ப

ஒப்பினோர் தமையும் பார்த்தார்.

கடன் ஆற்றத் தேசி கர்க்குக்

கைகளும் குவித்தார். செல்ல

விடைகேட்டார் தேசி கர்தாம்

விடைதந்தார்; எனினும் அந்தோ!

அழுதிடு நாய்கன் மார்கள்

அழுதுகொண்டேமீண் டார்கள்!

எழுதிய ஓவி யங்கள்

கலைந்தன எனப்ப தைத்தார்!

பழுதிலா எம்கு டும்பப்

பரம்பரை 'ஆல்' இன்றோடு,

விழுதொடு சாய்ந்த தென்று

விளம்பினார் உளம் பதைத்தே.

(முற்றும்)

(32)

THE REACTION OF THE NAICKANS

Desikar narrated the history —

Both the Naikans listened to him.

They saw him offering blessings!

Then they saw Kuruparan

Appear before Desikar and offer

His earnest regards!

The words of Desikar uttered with affection

They listened to keenly!

For the commencement of his journey to the North,

They stood as witnesses!

They also saw the numerous persons

Who gave farewell to Kuruparan!

Then, they wanted to continue their daily work

And so with folded hands

Sought his permission to take leave!

Desikar gave permission! Yet

With unbearable agony in their minds

Naickans took leave shedding tears!

They felt that their painted portraits

Got smeared and damaged!

“The banyan tree of our faultless families

Stand today uprooted

Along with their props!” they wailed

With a grief-laden heart!

Foot Note :- This verse is from *Peria Puranam* written by *Sekkizhar*.
Mr. T.N. Ramachandran of Thanjavur has translated it into
English. His translation is adopted here.

THE END